

imidlertid, og det bliver altsaa dobbelt Konfekt at skulle lægge en ny Station i Tilgift til dem, som allerede nu ere der og ikke betale sig. Trafikken paa Nabostationerne er meget ringe, og Administrationen venter sig ikke synderlig større Trafik ved at gøre Rørbæk Billetsalgssted til Holdeplads. Jeg maa dog sige, at der allerede er sket det, at Døstrup Station er bleven nedsat til Holdeplads; Trafikken er saa ringe, at der ikke har været nogen Betænkelse ved at gøre denne Forandring. Det er derved lykkedes at spare den meget betydelige Sum af 600 Kr. Man kan sige, at det er ikke særlig meget, men Smuler ere ogsaa Brød i vor Tid. Jeg skal imidlertid gerne tage Spørgsmaalet om Rørbæk op til fornyet Undersøgelse, og hvis jeg maatte komme til den Erkendelse, at der er god Grund til at redressere det, som fra Begyndelsen vistnok har været en Fejl, skal jeg gerne række Haand til, at det sker. — Hvad det tredje Spørgsmaal angaar om at oprette et Billetsalgssted ved Skovlunde paa Frederikssundbanen, da er Forholdet her noget anderledes, for saa vidt som der vel nok, efterhaanden som Bebyggelsen langs Frederikssundbanen vokser, vil kunne ventes noget forøget Trafik. Men paa den anden Side er der ikke ringe Betænkelse ved at gøre Stoppestedernes Antal saa stort, at Banen snart ikke bliver andet end en Sporvej. Allerede nu er der saa mange Stoppesteder mellem Kjøbenhavn og Ballerup, at der klages stærkt over Togenes Langsomhed. Men ogsaa dette skal jeg tage under nærmere Overvejelse.

Ved Siden af disse 3 Andragender, der af Udvalget ere henvist til Ministerens Undersøgelse, er der af 2 ærede Medlemmer foreslaaet henvist et Andragende fra Overretssagfører Steenstrup om Godtgørelse for et Tab, som han led ved Stormfloden i 1872. Denne Sag har nu i 30 Aar med Mellemrum foreligget for Folketinget. Den har været Genstand for indgaaende Undersøgelser her i Tinget af det ene Udvalg efter det andet. Resultatet er blevet det, at der ganske vist undertiden har været nogen Stemning for at hjælpe Manden, og en Gang blev der af Folketinget vedtaget et Forslag om at yde ham et Laan af Statskassen, hvilket dog udstemtes af Landstinget. Men paa den anden Side kan der i og for sig ikke være Tale om, at der tilkommer ham, jeg vil ikke sige noget retsligt Krav, men efter min Opfattelse heller ikke noget Krav paa

Statskassen, som selv Billighedshensyn med Føje kunde begrunde. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) henstillede til mig at lade Sagen nærmere gennemgaa og undersøge paa ny. Den er bleven undersøgt saa tidt, at jeg betvivler, at en fornyet Undersøgelse vil kunne fremdrage noget som helst nyt. Jeg har for mit Vedkommende ogsaa modtaget Henvendelse fra Overretssagfører Steenstrup og har gennemgaaet Sagen ret nøje, men jeg kan ikke se, at Andragendet hviler paa nogen virkelig fyldestgørende Motivering. Jeg skal i al Korthed fremdrage, hvad det; saa vidt jeg ser, drejer sig om. At gaa i Enkeltheder er ganske umuligt: der er talt saa meget om den Sag i 30 Aar; at det vil føre alt for vidt at referere den blot nogenlunde udførlig. Jeg skal altsaa blot nævne Hovedtrækkene. Den 13de November 1872 indtraf den store Stormflod, der voldte saa megen Skade, navnlig paa Kyststrækningerne af vore Øer langs Østersøen. Der omkom mange Mennesker, der skete betydelige Tab og Skade paa Ejendom. Nationens Velgørenhed kom i Bevægelse, og der indsamledes meget betydelige Midler, som en Kreds af private Mænd, den saakaldte „Central Komité“, paatog sig at forvalte og uddele til de skadelidte. Blandt de skadelidte var ogsaa Ejerne af et Inddæmningsforetagende Stokkeby-Nor paa Ærø, som ejedes af et Interessentskab bestaaende af Overretssagfører Steenstrup i Forening med to andre. Centralkomitéen tilkendte Interessentskabet en Erstatning paa 36,000 Kr. Det hele inddæmmede Areal var 200 Tdr. Land. Den nævnte Sum maatte vel i og for sig synes at være en ikke helt ringe Hjælp; men Overretssagfører Steenstrup har stadig været i høj Grad utilfreds og erklæret, at den Skade, han i Virkeligheden har lidt, er 4—5 Gange saa stor; saa at man altsaa vilde komme op til et Beløb paa 150—200,000 Kroner, hvis hans Tab skulde helt dækkes. Hvorledes kan nu den Omstændighed, at Centralkomiteen, — en privat Forening, der fordeler de frivillige Gaver, som privat Godtgørelse har ydet, — altsaa at Centralkomiteen ikke har givet en skadelidt saa meget, som han mener vilde være fuld Dækning for det Tab, han har lidt, hvorledes kan det begrunde en Forpligtelse for Statskassen til at træde til og yde det; han mener mangler? Dette Resultat naar han til gennem en meget besynderlig Begrundelse. Han siger, at straks efter at Stormfloden havde fundet Sted, lod Inden-